

Capitolul II

Vedenia omului care măsoara Ierusalimul

Capitolul 2 ne prezintă o nouă vedenie, aceea a unui om care se duce să măsoare lungimea și lățimea Ierusalimului. Această vedenie este o continuare firească a celor din cap.1 și întărește adevărurile decoperite în primul capitol. Dar cu siguranță aduce și elemente noi pe care vom încerca să le scoatem în evidență. Ideea de măsurat atunci era în sine o veste bună: Ierusalimul va fi reconstruit. Vedenia se focalizează asupra Ierusalimului și nu asupra Templului. În contextul măsurării Ierusalimului ni se o dă o veste bună: Ierusalimul va fi o cetate *deschisă* (în trad. literală *fără ziduri*) și aceasta din pricina MULȚIMII oamenilor și vitelor din mijlocul lui. Ierusalimul nu doar va fi reconstruit, ci va fi FOARTE MARE, nu va putea fi măsurat căci dimensiunea sa va fi mereu crescândă. O mare mulțime va locui în mijlocul lui. După cum vom vedea, mulțimea e formată nu doar din evrei, ci și din neamurile care se vor sui la Ierusalim să caute pe Domnul. Din pricina aceasta, cetatea NU VA AVEA ZIDURI, ci va fi o cetate DESCHISĂ. Mulți o vor locui și mulți vor veni acolo să caute pe Domnul. De aceea, nu vor putea fi ziduri care să limiteze spațiul Ierusalimului și care să delimiteze cu claritate dimensiunile acestuia. Ce veste bună! Ce veste mare! Ce noutate față de cap.1. Un nou Ierusalim, imens, fără ziduri, care practic nu poate fi măsurat. Dar cum rămâne cu protejarea cetății? Ierusalimul, ca centru misionar al pământului nu va putea avea ziduri. Cum va fi păzită cetatea? Domnul însuși va fi un zid de foc de jur împrejurul lui și va fi slava lui în mijlocul lui. Domnul Însuși va locui în Ierusalim și-i va oferi o protecție specială. Acest lucru se va vedea la finalul miei de ani când Gog și Magog vor împresura cetatea sfântă și vor fi nimiciți pe loc prin foc (vezi Apoc.20:9). Mesajul din cap.2 are două coordonate ca și mesajul din cap.1: acțiuni către Ierusalim și acțiuni către neamuri. Israel e îndemnat să fugă din Babilon căci acesta va fi lovit de mânia lui Dumnezeu. Și mânia va fi așa de aprinsă încât poporul Său pentru a scăpa de ea trebuie să fugă din mijlocul vrăjmașilor unde i-a rispit Domnul. Cine s-a atins de Israel s-a atins de lumina ochilor Lui. Neamurile au fost unealta din mâna lui Dumnezeu de pedepsire a poporului sfânt. Aceste neamuri nu au conștientizat acest lucru, ci au ajutat spre nenorocire și au nimicit cu ură Ierusalimul. Aceste neamuri puteau să reacționeze ca David când au fost trimise să nimicească Ierusalimul: cum să ne atingem noi de Unsul Domnului dintre popoare!? Însă nu au reacționat așa ci s-au bucurat să nenorocească locurile sfinte. Acum, Domnul se duce să jefuiască neamurile care au robit pe evrei. Și se duce acolo după SLAVĂ, adică pe de o parte să își înalțe Numele cel Sfânt, iar pe de altă parte să ia din bogățiile neamurilor și să le aducă la Ierusalim așa cum a profetizat și Hagai. Acțiunea îndreptată împotriva neamurilor va fi un semn și o încurajare pentru evrei. Prin aceasta vor cunoaște că *Domnul oștirilor m-a trimis*. Versetul 9 poate fi un argument și pentru divinitatea lui Mesia. Căci expresia *m-a trimis* se poate referi nu la Zaharia ci la Însuși Domnul care le vorbește. Astfel sunt doi Domni, două Persoane care sunt Una. Cel trimis este cu siguranță Mesia, Fiul lui Dumnezeu, Cel Una cu Tatăl. Ca în Hagai, se repetă expresia *Domnul oștirilor*. Repetiția insistă pe atotputernicia lui Dumnezeu, pe măreția și puterea Sa. Evreii aveau nevoie să creadă în aceste atribute ale lui Dumnezeu pentru a NU se teme de neamurile vrăjmașe și a continua zidirea Templului. Frica trebuie înlocuită cu mare bucurie și veselie: “Strigă de veselie și bucură-te fiica Sionului, căci Eu vin și voi locui în mijlocul

tău”. Cel mai mare motiv de bucurie este prezența lui Dumnezeu în mijlocul lor. Acesta trebuie să fie și principalul motiv de bucurie din viața noastră. De aceea trebuie să ne bucurăm neîncetat pentru că avem onoarea să fim un Templu viu, să fim locuiți de Dumnezeu și să trăim în prezența Lui clipă de clipă. Acest lucru e cel mai de preț DAR de pe acest pământ și de prețuirea și păstrarea acestui dar depinde și destinul nostru etern. Mai conștientizăm prezența lui Dumnezeu în viața noastră? Creștem în ea? Trăim în ea? Mulțumim neîncetat pentru ea?

Versetul 11 este marele element de noutate din cap.2. Multe neamuri se vor alipi de Domnul în ziua aceea și vor fi poporul Meu. Israel nu este ales pentru blestemarea neamurilor, ci pentru binecuvântarea lor, Israel este Preotul lui Dumnezeu printre neamuri. Înălțarea lui Israel este spre BINELE neamurilor, spre mântuirea lor. Dacă preoția lui Israel funcționează, neamuri întregi (în original *neamuri MARI*) se vor întoarce la Domnul și vor deveni popor al Domnului. Biserica nu are acest privilegiu. Impactul Bisericii va fi doar local pentru cei puțini care se vor întoarce pe calea cea strâmtă. Dar preoția lui Israel are un impact global producând convertirea popoarelor. Când se va împlini această promisiune? S-ar fi împlinit atunci și acolo dacă ei perseverau în ascultare, dar se va împlini plenar în mia de ani când Israel va primi o inimă nouă și va persevera în ascultare pentru totdeauna. Venirea în slavă a lui Mesia va duce la nimicirea neamurilor din jurul Ierusalimului. Dar rămășița popoarelor va slăvi Numele Domnului (vezi Zaharia cap.14). Deși aceste popoare vor fi și ele popor al Domnului, Israel și Ierusalimul vor avea un statut special și va rămâne Preotul și Călăuză neamurilor pentru întreaga mie de ani. Chiar după mia de ani, în Ierusalimul ceresc, neamurile își vor aduce slava și închinarea (vezi Apoc.21:24, precum și Apoc.22:2). Distincția Israel-neamuri va rămâne și după mia de ani. Cum e posibil acest lucru? Iată teoria mea: Noul Ierusalim este în esență evreiesc căci poartă nume evreiesc și este plin de nume evreiești: temeliile și porțile sunt numite cu numele celor 12 apostoli respectiv ale celor 12 seminții. Deci Noul Ierusalim va fi format în primul rând din evreii mântuiți înainte de Hristos, în perioada Bisericii și în mia de ani. Neamurile vor avea un alt statut. Neamurile mântuite înainte de Hristos și în mia de ani nu vor face parte din Noul Ierusalim, ci vor veni să se închine Domnului în Noul Ierusalim. DOAR neamurile mântuite prin Biserică, în perioada Bisericii, au marele PRIVILEGIU să facă parte din Noul Ierusalim. Pentru că doar aceste neamuri sunt ALTOITE în măslin, doar aceste neamuri se bucură de privilegiile Noului Legământ. Iată de ce alunecarea lor e spre binele nostru (vezi Romani 11) și iată de acest lucru este o așa mare taină la fel cum afirma apostolul Pavel în cartea Efeseni. Într-adevăr, toate promisiunile Noului Legământ sunt făcute evreilor. Dar respingerea lor față de Mesia deschide o paranteză ciudată în timp, cea a Bisericii. În Biserică erau mai întâi doar evrei, apoi se întorc și dintre Neamuri care primesc Duhul Sfânt spre uimirea creștinilor evrei. Se ridică întrebarea: ce statut au creștinii dintre neamuri? Au un statut inferior evreilor creștini sau același statut? Trebuie să țină și ei Legea leviticală sau nu? Erau întrebări grele la care revelația Vechiului Testament nu aducea răspunsuri clare. Pavel vine să ÎNTREGEASCĂ Cuvântul lui Dumnezeu și dă prin revelație divină răspuns la aceste două mari întrebări din sec.1 și anume: neamurile creștine au același statut și aceleași privilegii ca și evreii creștini, dar ei nu trebuie să păzească legea leviticală. Pentru Pavel acest lucru este o mare taină după cum este scris în Efeseni cap.3: *Prin descoperire dumnezeiască am luat cunoștință de taina aceasta despre care vă scrisei în puține cuvinte. Citindu-le, vă puteți închipui priceperea pe care o am eu despre taina lui Hristos, care n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în celelalte veacuri cum a fost descoperită acum sfinților apostoli și proroci ai lui Hristos, prin Duhul. Că adică*

Neamurile sunt împreună moștenitoare cu noi, alcătuiesc un singur trup cu noi și iau parte cu noi la aceeași făgăduință în Hristos Isus, prin Evanghelia aceea... Dacă această teorie este adevărată, ce mare privilegiu avem noi cei dintre neamuri mântuiți prin Hristos în perioada Bisericii. Suntem cu adevărat norocoșii istoriei!

În v.11 se pare că apar din nou doi Domni din care Unul este Tatăl iar celălalt Fiul – Mesia, ceea ce ar reprezenta un nou argument pentru divinitatea lui Mesia. În v.12 descoperim că moștenirea Domnului este poporul Lui! Ce imagine fantastică. După toată truda Sa în această istorie a păcatului, Domnul are și El o parte de moștenire, o recompensă, o răsplată. Aceasta nu este altcineva decât poporul Lui, lumina ochilor Lui. Aceste promisiuni pentru poporul Lui sunt valabile în Hristos și pentru noi, neamurile. În Efeseni 1:18 Pavel se roagă ca Domnul să ne lumineze inimile să pricepem care este față de noi, credincioșii, **BOGĂȚIA SLAVEI MOȘTENIRII LUI ÎN SFINȚI**. Pentru Domnul merită toată truda din pricina moștenirii pe care o va primi în slavă poporul Său. Cât de prețioși suntem înaintea Sa, cât de mult dorește El să umble în mijlocul lui Israel, dar și în mijlocul fiecărei Biserici locale. Este din nou un moment al cercetării. Cum ne raportăm noi la Biserica în care suntem, la celelalte Biserici, la frații de lângă noi? Îi privim noi ca pe Lumina ochilor Lui, ca pe partea Sa de moștenire? În cartea Numeri, Leviții primesc porunci să transporte Cortul întâlnirii. Poruncile date arată marea lor responsabilitate de a purta lucrurile sfinte și pericolul de a nu muri dacă nesocotesc această imensă responsabilitate. Noi suntem chemați să ne purtăm sarcinile unii altora, să ne slujim unii pe alții, să ne cărăm unii pe alții în spate. Dar ca și Leviții, avem marea responsabilitate de a transporta Casa Domnului către destinația ei finală: Canaanul ceresc. Înțelegem noi această imensă responsabilitate și onoare, dar și pericolul la care ne expunem? Nu degeaba Pavel se roagă ca Domnul să ne deschidă ochii **INIMII** pentru a pricepe slava nevăzută a Bisericii sau ce este Biserica în ochii Domnului. Doar așa vom ști cum să ne purtăm în Biserica lui Dumnezeu care este stâlpul și cunoștința adevărului.

Primele două capitole din Zaharia formează un singur mesaj. El se adresează poporului. Este un mesaj de încurajare. El descoperă ce se întâmplă în locurile cerești când poporul zidește cu toată inima Templul Domnului. Realitățile și mișcările din locurile cerești sunt amețitoare. Se iau decizii cu privire la restaurarea întregii națiuni, la înălțarea lui Israel printre neamuri, la pedepsirea dar și mântuirea unor națiuni întregi. V.13 din cap.2 încheie în mod solemn toate aceste mișcări cerești: Orice făptură să tacă înaintea Domnului căci El S-a și sculat din Locașul Lui cel sfânt! Iată că râvna rămășiței lui Israel de pe pământ L-a făcut pe Domnul să Se ridice de pe scaunul Său de domnie din ceruri! El este în picioare uimit de ascultarea rămășiței și gata să coboare pe pământ în mijlocul lor, să restaureze națiunea, să pedepsească multe neamuri și să mântuiască pe altele! Pe pământ **NU SE VEDE** nimic schimbat în urma ascultării lor. Dar în Ceruri, Domnul Însuși se scoală de pe scaunul de domnie gata să acționeze în favoarea poporului Său! Și aceste acțiuni sunt așa de mărețe încât vor închide gura oricărei făpturi, încât vor închide gura vrăjmașilor lui Israel și a celor ce disprețuiesc și batjocoresc ruinile Ierusalimului! Zaharia cheamă pe popor să trăiască prin **CREDINȚĂ**! Ce mare încurajare pentru popor sunt aceste vedenii cerești. Poporul este îmbărbătat să **CONTINUE** rezidirea și să rămână în ascultare tocmai pentru ca decretul cerești să se poată împlini pe pământ. Dar ce s-ar întâmpla dacă o Biserică locală se unește ca un singur trup pentru a se dedica zidirii și slujirii? Fapte cap. 2-4 ne descoperă o astfel de comunitate. Domnul va coborî în mijlocul lor mai mult rod, adică mai multă iubire, mai multă sfințire, mai

multă cunoaștere, mai multă maturitate, mai multă blândete, mai multe porți deschise pentru Cuvânt, o mărturie mai mare, mai multe minuni și izbăviri, mai mulți necredincioși cercetați și de ce nu, chiar mai mulți oameni care să se întoarcă la Domnul (Observăm totuși că Domnul nu promite Bisericii o creștere numerică proporțională cu sfințirea ei. Biserica este avertizată că va trece prin vremuri grele și că în cea mai mare parte, mesajul ei va fi respins. Totuși e îndemnată să rabde TOTUL pentru acei aleși, ca și ei să capete mântuirea care este în Isus Hristos Domnul!). Biserica este un mic Israel. Bucuria Domnului de a locui cu putere în mijlocul Bisericii este însă la fel de mare! Merită să îți dedici viața slujirii unei Biserici locale, merită să nu obosești, să îți înflăcărezi darul în speranța ca acest foc va molipsi pe alții și vei putea trăi minunea din Fapte cap.2: o întreagă comunitate arzândă pentru așteptarea revenirii Domnului! Dumnezeu așteaptă să fie uimit din nou, determinat din nou să se ridice în picioare pentru a acționa cu putere pe pământ. O Biserică locală dedicată poate declanșa aceste mișcări în locurile cerești.